

— пъкъ я каква работа ни свърши. Я, бре Славчо, я дай сега да му платимъ!

И баба Гена разчупи едно коматче хлѣбъ и го хвърли на стрѣхата. После взе отъ стената една китка житни класове, донесени лѣтосъ отъ нивата, и каза на внука си:

— Ха сега, вмѣсто при Деню, иди, че забучи това въ ржката на снѣжния човѣкъ, дето вчера го правихте на двора... Нека си клѣвне черничкото момче и зрънца. Съ трудъ си ги е спечелило.

*

Врабцитѣ цвъртѣха съ пълни гушки и кацаха по ржцетѣ и главата на снѣжния човѣкъ. Следъ всички важно подскачаше черния врабець.

— Чикъ-чикъ! Чикъ-чикъ! Яжте, яжте! Азъ не съмъ саможивъ! Обичамъ компания!

Едно младо врабче, неразбрало отде е дошло това угощение, очудено го изгледа и запита:

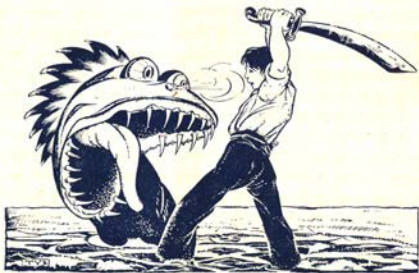
— Ами ти, защо си тъй черенъ?

— Чикъ-чикъ! — измърмори стариятъ врабець! — Яжъ и не питай! Ако не бѣхъ такъвъ — нѣмаше да ядешъ. Черенъ съмъ, защото си имамъ вече занаятъ! Не съмъ като васъ — развѣй прахъ!...

— Чикъ-чикъ! Чикъ-чикъ!

И слѣзе до краката на снѣжния човѣкъ, дето имаше малко степенъ снѣгъ, да се напие съ водица.

К'онстантиъ Константиновъ



ПРИСПИВНА ПЪСЕНЬ

Вѣтъръ налита, морето бучи,
спи ми, момченце съсъ сини очи,
морскиятъ царъ е на тъмния брѣгъ—
той ще ни пази въ невѣрния мракъ.

Сънчо те вика въ незнайни страни,
спи, синеокичко, спи и растни,
ти ще ми станешъ безстрашенъ морякъ,
ти ще ми станешъ невиданъ юнакъ.

Ти ще заминешъ въ морето далечъ
и ще погубишъ съсъ сребъренъ мечъ,
ламята, дето погълна въ нощъта
твоитѣ братя и твоя баща!

Спи ми ти, спи ми, — по пжта назадъ
Богъ ще те срещне съсъ корабъ крилатъ
и ще получишъ отъ него въвъ даръ
чудната щерка на морския царъ!

А. Разцаѣтниковъ